Å K E R S B E R G A F I L M S T U D I O (SFF)

Välkommen att se intressant film i biografen Facklan våren 2025.

Filmerna visas tisdag kl. 15.00 och 19.00 samt torsdag kl. 15.00 och 19.00.

14.1 16.1	**UTSÖKT Frankrike, Belgien 2021, Érik Besnard 112 min**
21.1 23.1	**EN LITEN BIT AV KAKAN Iran 2024, Maryam Moghaddam, Behtash Sanaeeha 104 min**
4.2 6.2	**SÅ LÄNGE HJÄRTAT SLÅR Sverige 2024, Ella Lemhagen 105 min**
11.2 13.2	**NATTEN TILL DEN 12 Frankrike, Belgien 2022, Dominik Moll 115 min**
18.2 20.2	**KVERULANTEN BLIR KÄR Finland 2024, Mika Kaurismäki 98 min**
4.3 6.3	**WITHOUT AIR Ungern 2023, Katalin Moldoval 105 min**
11.3 13.3	**BRÖDERNA ANDERSSON Sverige 2024, Johanna Bernhardson 85 min**
18.3 20.3	**TATAMI Georgien, USA 2023, Zar Amit-Ebahami, Guy Nattiv 103 min**
1.4 3.4	**THE LADY IN THE VAN Storbritannien 2015, Nicolas Hytner 104 min**
8.4 10.4	**GREEN BORDER Polen, Frankrike, Belgien, Tjeckien 2023. Agnieszka Holland 152 min**
22.4 24.4	**FLOW Lettland, Frankrike, Belgien 2024, Gints Zilbalodis 84 min**

Vårens program består som vanligt av 11 filmer där varje film visas vid fyra tillfällen. Programmet innehåller en blandning av filmer där vi hoppas att du kommer att känna spänning, glädje, sorg och framför allt att filmerna kommer att väcka många tankar.

Mer information om vårens filmer finns på vår hemsida: **https://akersberga.filmstudio.se**, där du även kan se trailers.

I det här kompendiet kan du läsa mer om filmerna och vad olika recensenter har skrivit om filmerna som kommer att visas den här hösten.
I kompendiet hittar du även QR koder som du kan scanna med en smartphone/surfplatta och då kommer du direkt till vår hemsida där du enkelt kan betygsätta filmerna. Du kan också alltid gå in på vår hemsida och betygsätta filmerna där.

Vi vill även påminna om vår grupp på Facebook, där vi tänker oss att man kan kommentera, diskutera och framföra önskemål på ett enkelt sätt. Sök efter Åkersberga Filmstudio på Facebook.
Det går även bra att kontakta oss via mail **akersberga@filmstudio.se**.

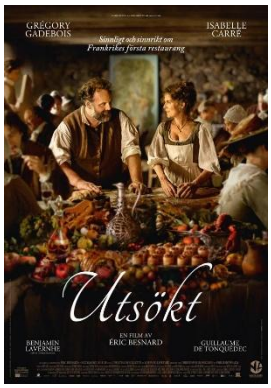
Ett tips för dig som gillar film och vill veta mer om filmens värld. Sveriges förenade filmstudios ger ut en tidskrift med många intressanta artiklar om film. En prenumeration på SFF:s tidskrift **Filmrutan**, 4 nr/år, kostar 275:-
Plusgironummer: 46 16 92-6.0

Varmt välkomna önskar styrelsen som består av:

Ordförande Håkan Lagerström, vice ordförande Torbjörn Lättman, kassör Marie-Louise Johansson, sekreterare Jennifer Almén samt ledamöter, Margareta Tunström, Mats Sladö, Eddie Vivenius.

UTSÖKT
Regi: Érik Besnard
Manus: Eric Besnard Nicolas Boukhrief
Foto: Jean-Marie Dreujou
Musik: Christophe Julien
I rollerna: Grégory Gadeboi, *Pierre,* Isabelle Carré *Louise*, Benjamin Lavernhe *le duche de Chamfort*
Speltid: 112 min
Frankrike, Belgien 2021

Filmrecensioner:
Läckra närbilder på mat grundar aptiten i de första bilderna. Kameran rör sig runt en adelsmans kök i Frankrike hösten 1788. Husets hertig är en gourmet, och chefskocken Pierre Manceron gör allt för att skapa magnifika måltider.

Hertigen är stolt, men också känslig för kritik. När den bortskämda överklassen vid middagsbordet hånar en av rätterna faller kocken i onåd. Han vandrar hem till sin by med den vuxne sonen och driver tjurigt ett förfallet värdshus där postiljoner gör sina stopp. En kvinna med mystiskt förflutet ansluter och vill bli kockens lärling.

”Utsökt” är bakad efter traditionella filmrecept. Filmen skildrar i bakgrunden den ökande ilskan bland Frankrikes fattiga mot orättvisorna. Runt hörnet väntar revolutionen 1789. Men även eländet skildras i idylliska bilder, och berättandet rör sig som en välkomponerad måltid från surt och salt till trivsamt mättande och sockrat.

Den buttre Manceron och hans lilla rebelliska gäng är pionjären för det vi idag kallar restaurang. Allt faller på plats i en snyggt tillredd intrig där även sidospåren håller sig inom den förväntade kryddningen. Skickliga skådespelare och vilsamma vyer. En historia med gott hjärta för mat och människor. (…) **Aftonbladet Jens Peterson**

Den gamla världen ska snart släpas till giljotinen, men ute på den franska landsbygden märks inte mycket av förändringens vindar. För kocken Pierre och hans herre, hertigen av Chamfort, gäller de gamla visdomarna: Man måste veta sin plats, annars återstår bara kaos.

Ändå kan Pierre, en finsmakare i Grégory Gadebois björnlika gestalt, inte låta bli att oombedd experimentera med nya rätter. Den senaste skapelsen, en täckt minipaj fylld med lövtunna rundlar av tryffel och något så vulgärt som potatis väcker särskilt ont blod med sin (omedvetet) symboliska fusion av högt och lågt. Pierre kallas upp från köket för att offentligt be hertigen och hans spydiga gäster om ursäkt. (Ja, ni har sett dem förr, men Benjamin Lavernhe lyckas faktiskt ge nytt liv åt klichén ”odräglig och aningslös sprätt i tuperad peruk”). När Pierre vägrar får han sparken.

Det fina med Pierre är att han inte är någon modig revolutionär, tvärtom önskar han inget hellre än att få fortsätta laga mat till hertigen. Han kan bara inte be om ursäkt för något som både han och hertigen vet är utsökt.

Nu tvingas han dra sig tillbaka till en svältdrabbad, regnig hembygd där han öppnar ett enkelt posthåll tillsammans med sin revolutionsromantiska son och en gammal jägare; ett i raden av torftiga rastställen längs vägen från Paris där hästar får vila och resenärer utfodras. (…)

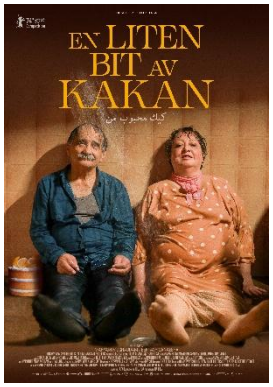
Landsbygdsskildringen i den första delen, de fuktiga regnbyarna och skogarna som täcks med snö utan att någonsin bli nordiskt bottenfrusna, har en poesi utöver det vanliga. Kanske bidrar krigsstämningen i luften just nu till suggestionen när subtila smaker samlas in från skog och mark och smälts samman över öppen eld.

Angelägenheten förstärks av att Pierre, till skillnad från sin Rousseauinfluerade son, inte ser någon som helst romantik i situationen, bara fattigdom. Han gläds inte åt att vara fri. Som konstnär sörjer han sitt kök och alla fantastiska råvaror han kunde laborera med hos hertigen.

Det är de här motsättningarna som gör filmen intressant: tveksamheten inför en oundviklig förändring, fångad i det lilla. Men konventionen kräver en story; en mystisk främling som får hjälten att motvilligt ta till vapen (eller i det här fallet sleven) och på kuppen skapa en ny världsordning. **DN Kerstin Gezelius**

EN LITEN BIT AV KAKAN
Regi: Maryam Moghaddam, Behtash Sanaeeha
Manus: Maryam Moghadam, Behtash Sanaeeha
Foto: Mohamad Hadadi
Musik: Dounia Chaouih (music supervisor)
I rollerna: Lili Farhadpour *Mahin,* Mansoore Ilkhani *Puran,* Esmaeel Mehrabi *Faramarz*
Speltid: 104 min
Iran, 2024

Filmrecension:

När regissören Maryam Moghaddam skulle besöka Sverige för fredagens filmpremiär, stoppades hon på Teherans flygplats. Att regissörerna nu skulle besöka just Sverige vid filmpremiären är inte så konstigt. Maryam Moghaddam har även svenskt pass. Hon kom till Sverige som 16-åring med sin syster. Bodde två decennier i Göteborg och jobbade på teatern där. Hon hade fått utresetillstånd, men stoppades med sin partner plötsligt på flygplatsen och fick sina pass beslagtagna.
Att Maryam Moghaddam och medregissören Behtash Sanaeeha fick problem med myndigheterna hemma i Iran efter förra filmen ”Balladen om en vit ko” förvånar inte. Det var en väldigt stark uppgörelse med dödsstraff och avrättningar med utgångspunkt från en kvinna vars man avrättats och sedan visade sig vara oskyldig. Filmen förbjöds i Iran och regissörsparet drogs in i en två år lång rättsprocess. Enligt mitt tycke var det den bästa film som hade premiär i Sverige 2022.

”En liten bit av kakan” är nästan lika bra som förra filmen, fast väldigt annorlunda.
70-åriga änkan Mahin (Lily Farhadpour) har det egentligen rätt bra. Har vänner, ett fint hus med trädgård, barn och barnbarn som är lyckliga i Sverige. Men det är ensamt. På ett pensionärskafé får hon syn på jämngamla taxichauffören Faramarz (Esmail Mehrabi). Han är lika ensam. Hon bjuder hem honom. Och så pratar de och pratar. Om ensamheten. Om att ingen haft sex på åratal. Inte ens sett en annan naken människa. Och de är så gamla att de minns Iran före revolutionen 1969. Hur de kunde leva ett mer fritt liv.

Allra mest är det en ljuvligt gullig historia om två människor som möts på ålderns höst och fattar tycke för varandra. Skådespelarna är fantastiska.

Men då de dricker vin och dansar med varandra och pratar om saker som inte är tillåtna i dagens Iran, så har filmen, som vann pris på Berlins filmfestival tidigare i år, naturligtvis väckt landets moralpolis vrede. Därav förbudet för regissörerna att åka till Sverige. Men se filmen. Bland det bästa som finns på bio just nu.
Aftontbladet Jan Olov Andersson

Änkan Mahin lever ett värdigt men ensamt tantliv i Teheran. Barn och barnbarn bor i Sverige. Väninnorna kommer visserligen på middag men de har svårt att träffas regelbundet. Restauranger är dyra, kropparna trötta och moralpolis, revolutionsgarde och grannar ser till att ingen rör sig utanför sina givna ramar.
När både ålder och samhällsförtryck håller en människa nere räcker det med ett litet steg åt ett oväntat håll för att allt ska förändras. Mahin tar det steget när hon följer efter en sliten farbror som kör taxi och som väckt hennes sympatier bara genom hur han äter för sig själv på ett pensionärscafé. I bilen börjar de tala med varandra. Han heter Faramarz. Han har varit i kriget. De väger sina ord på guldvåg. Som om de planerar ett brott tillsammans.
Det iranska regissörsparet Moghaddam-Sanaeehas nya film tickar fram exakt och omsorgsfullt som en handgjord klocka, som hjärtslag, som ett dödsur, bild för bild, scen för scen, replik efter replik. (…)
Ibland kan en film bara beskrivas med vad den inte är. ”En liten bit av kakan” är inte en ”fin film om ett äldre iranskt kärlekspar.” Inte en ”härlig komedi om kärlek på ålderns höst”.

Visserligen fångar den förälskelsens väsen på ett sätt man sällan ser. Men framför allt är det ett glasklart drama där Moghaddam och Sanaeeha och de två fantastiska huvudrollsinnehavarna på ett sinnrikt sätt låter förälskelsens låga kasta ljus över det mörka skuggsamhälle som omger dem. Så att ett lands historia och nutid bolmar ut som ett rökmoln i natten bara genom att två främlingar, som båda minns ett annat Iran, snuddar vid varandras händer. **DN Kerstin Gezelius**

SÅ LÄNGE HJÄRTAT SLÅR
Regi: Ella Lemhagen
Manus: Malin Lagerlöf
Foto: Anders Bohman
Musikansvarig: Fredrik Emilson
I rollerna: Bianca Kronlöf *Hanne,* Liv Mjönes *Katrin*, Cecilia Nilsson *Monika*, Adam Pålsson *Fredrik Burman*
Speltid: 105 min
Sverige, 2024

I samband med filmen får vi besök av regissören Ella Lemhagen. Den 6/2 efter 15.00 föreställningen vid 16:50 svarar hon på frågor om och kring filmen. Hon kommer även före 19:00 med start 18.30 före föreställningen också svara på frågor. Vi kommer ha öppet för alla medlemmar under båda dessa stunder men medlemmar med kort för torsdag 15.00 och 19.00 har företräde.

Filmrecensioner:

Så länge hjärtat slår är en film, baserad på verkliga händelser, om när pengar är viktigare än människoliv. En film om facklig- och mänsklig kamp där huvudkaraktären totalt blundar för konsekvenserna och kör rakt in i kaklet på riktigt! Med motgångar både från chefer och kollegor.

Så länge hjärtat slår är gripande och det är svårt att se den med torra ögon. Den är träffsäker, äkta och enormt välgjord på alla sätt. Den bör ses av alla som har ett slående hjärta eller som har en närstående med ett.

Cineasten Cassandra Solback

Spontant finns det nästan ingenting jag är mindre sugen på just nu än en pandemifilm. Vem orkar att bli slungad tillbaka till de där åren av handsprit, avstånd och ovisshet? Det är för nära och för långt bort. Samtidigt.

Det gör mig också lite orolig för hur det ska gå för ”Så länge hjärtat slår” som visar sig vara en mycket sevärd och stark film, fylld av tankar som sträcker sig även bortom covid-19. Historien är inspirerad av P1-dokumentären ”Det illojala vårdbiträdet” efter att berättelsen avslöjats i Expressen. Men här har verklighetens Stine blivit Hanne. Hon spelas av Bianca Kronlöf med en levande karisma och en tyngd som jag inte sett sett sen hennes Guldbaggebelönade genombrott i ”Svenskjävel” för tio år sen. Som vårdbiträde är Hanne en energisk klippa på demensboendet Rönngården någonstans i Stockholm. Kanske inte perfekt. Det händer att hon smiter tidigare för att ägna sig åt det mysiga popbandet hon frontar. Men hon har jobbat på Rönngården i tolv år, är imponerande stresstålig, samt genuint engagerad i brukarna. Dessutom är hon bästis med Katrin som gått vidare till skrivbordsjobbet som enhetschef. En vänskap som får sig en rejäl törn den dagen pandemin sipprar in på boendet.
Vad som händer sen vet vi i någon mån: Personalen går snart på knäna, hygienrutinerna brister, medan ledningen mörkar verkligheten eftersom de på inga villkor vill riskera ägarnas vinst eller sina egna bonusar. Samtidigt dör de gamla. Antagligen i förtid och i onödan.
Det är elegant skildrat med en realism som först är värmande intim, men sen nästan söker sig mot lågmäld skräck, i takt med att boendet blir en isolerad plats med ensamma döende, lufthungrande andetag, och utsatt personal i hemgjorda plastvisir för ansiktet.
De flestas öden hinner vi bara få korta glimtar av. Men regissören Ella Lemhagen lyckas med små medel mejsla fram verkliga människor ur sina rollfigurer. Både bland personal och boende. Inger Nilsson (ja, Pippi) gestaltar med total trovärdighet ett barskt och rutinerat vårdbiträde. Medan Eric Bibb spelar en åldrande gitarrist som nu sprider stämning på hemmet med sin blues. Cecilia Nilsson är hans kärleksfulla fru som så småningom stoppas från besök. Man bryr sig om dem samtidigt som filmen undviker fällan att se världen i svartvitt. I synnerhet Liv Mjönes karaktär Katrin (också mycket välspelad) fascinerar som trött och pressad mellanchef som under trycket av en tajt budget och omständigheterna, förlorar sin moraliska kompass.
Vem hade man själv blivit? En Katrin eller en Hanne?
Svaret är inte självklart, samtidigt som filmen tydligt vill peta fler av oss mot Hanne-spåret.
”Så länge hjärtat slår” fungerar nämligen också som en lektion i att vara en medborgare, i demokrati, meddelarfrihet och källskydd. Men handlar framför allt också om att våga ta personligt ansvar på ett sätt som bär den här filmen bortom pandemin, och in i var och ens vardag. **Expressen Maria Brander**

NATTEN TILL DEN 12
Regi: Dominik Moll
Manus: Gilles Marchand & Dominik Moll (book by Pauline Guéna)
Foto: Patrick Ghiringhelli
Musik: Olivier Marguerit
I rollerna: Bastien Bouillon *Yohan*, Bouli Lanners *Marceau,* Théo Cholbi *Willy*
Speltid: 115 min
Frankrike Belgien 2021

Filmrecensioner:

Den unga ambitiösa poliskommissarien Yohan (Bastien Bouillon) cyklar varv efter varv på den lokala velodromen för att skingra tankarna eller kanske för att få en ny idé till lösning på det mordfall som gnager honom.
Den unga kvinnan Clara (Lula Cotton-Frapier) har mördats på det mest bestialiska sätt i ett litet sömnigt, snöigt samhälle utanför Grenoble 2016, den 12:e, någon månad anges inte. Yohan är precis nytillsatt som chef så det är viktigt att han löser fallet. Till sin hjälp har han den äldre och ärrade kollegan Fred (Bouli Lanners), som inte är till någon större hjälp – han har gett upp och tar till nävarna, vilket inte leder någon vart.
(…)
Det som också skiljer ”Natten till den 12:e” från låt säga vanlig amerikansk eller svensk kriminalfilm är tempot. Ingen hets, ingen stress. Undersökningsarbetet går lugnt till väga.
(…)
”Natten till den 12:e” blev årets stora vinnare vid den franska Césargalan, med sex priser bland annat för bästa film, bästa manus, bästa regissör, och bästa nykomling, Bastien Bouillon som den strängt koncentrerade poliskommissarien Yohan. Regissören Dominik Moll gjorde tidigare avtryck med det obehagliga psykodramat ”Harry en vän som vill dig väl”. I ”Natten till den 12:e” känns det faktiskt som han återigen tagit ett nytt spännande grepp om en gammal genre. **SVD Jeanette Gentele**

En polisfilm som verkligen inte är en dussin-Beck, snarare en melankolisk betraktelse över mäns våld mot kvinnor

Förra årets främsta franska film, i alla fall om man ska tro juryn bakom César (franska Guldbaggen) som gav regissören Dominik Moll och hans medskapare sex statyetter, inklusive bästa film.

Det är ovanligt att en polisfilm vinner fina bucklor, det är sällan de bjuder på mer än lättglömd spänning (visst, ”Mannen på taket” och så vidare – men generellt) men det här är verkligen ingen dussin-Beck. Snarare en melankolisk betraktelse över mäns våld mot kvinnor, såväl i ord som i handling.

”Natten till den 12:e” bygger på ett verkligt fall där unga Clara blir brutalt mördad på sin väg hem efter en fest. En handfull utredare anländer från Paris för att ta över fallet, till de lokala gendarmernas förtret. Klyscha? Japp. Den första akten bär på några sådana. Den grövsta är att vi ännu en gång ska släpas genom en film där ännu en ung kvinna dör på vidrigt vis. Men det finns faktiskt en tanke bakom, för snart kommer den bärande repliken:

”Jag vet varför Clara dog. Hon dog för att hon var tjej”.

Det är en snillrik vändning där manuset korrigerar sig själv efter att, precis som polisen, ha gjort en schablon av Clara: en tjej som legat runt och till slut träffat på fel man. Nästan så att hon fick skylla sig själv.

Ömsinta utredningsledaren Yohan tar till sig det nya perspektivet, vilket får hela det (enbart) manliga polisteamet att vackla.Det är smart och välformulerat – och ett sannolikt skäl till att filmen gjort sådan succé, perfekt tajmad som den är i ett Frankrike som först på senare år tagit till sig #metoo-rörelsen. **SVT Kultur Fredrik Sahlén**

KVERULANTEN BLIR KÄR
Regi: Mika Kaurismäki
Manus: Sami Keski-Vähälä, Tuomas Kyrö
Foto: Jari Mutikainen
Musik ansvarig: Mikko Raita
I rollerna: Heikki Kinnunen *Kverulanten*, Jaana Saarinen *Saimi*
Speltid: 98 min
Finland

Ibland händer det att vi plockar in filmer som inte har haft premiär på bio.

"Kverulanten blir kär" är en sådan, en komedi-film som endast har visats i Sverige via Finlandsinstitutet. Det är den fjärde (fristående) filmen där vi få följer en medborgare i världens lyckligaste land som ofta stöter på situationer som inte gör honom helt nöjd. Den här gången får vi följa när denne gamle kverulant plötsligt möter kärleken.

"Under sin butiksresa känner Kverulanten plötsligt lukten av något spännande. Lukten visar sig vara kvinnan Saimi och Kverulanten blir helt hänförd. Aldrig hade han trott att en gammal surgubbe kunde känna sig som en ung tonårsgrabb igen. Kverulanten är tvungen att erkänna att han trivs i Saimis sällskap: hennes ord, blickar och beröring väcker liv i känslor som länge legat begravda.

Kverulantens söner är dock skeptiska och börjar gräva i Saimis bakgrund. De svartsjuka sönerna tror inte att Saimi är uppriktig med sina känslor, utan är nästan säkra på att hon är ute efter deras arv.

I *Kverulanten blir kär* följer vi med på obekväma familjeträffar, onödiga missförstånd, lyckligt månskensbad och sömnlösa nätter.

Amors pilar tränger genom även den äldsta av flanellskjortor." **Finlandsinstitutet**

Kverulanten i *Kverulanten blir kär* är verkligen sur hela filmen igenom. Dock på ett positivt sätt som ger många aha-upplevelser.

Alla skådespelare spelar sina roller väl, särskilt huvudrollsinnehavarna Heikku Kinnunen och Jaana Saarinen. Med stor skicklighet tar de oss igenom en helt vanlig dag i en kverulants liv.

Jaana som i filmen heter Saimi är helt tvärtom kverulanten – en enormt öppen sprudlande spontant intuitiv konstnär som tycker att allt i livet är glädje. Hon har inga som helst svårigheter att visa det heller. Men det har kverulanten…

Än svårare blir det när kverulanten blir kär. Hur ska han fixa det? Hur ska han kunna fortsätta vara sur men ändå ta till sig kärleken och hur ska han lyckas visa Saimi att det är henne han vill ha – och ändå fortsätta leva sitt eget liv. Och hur ska han få sina två söner att fatta att allt inte handlar om pengar. Ja, ni fattar.

Jag rekommenderar denna film.
Verkligen.

Värt att notera för den vana biobesökaren: Regissören är Mika Kaurismäki, inte hans mer kända bror Aki Kaurismäki som gjort filmer som *Leningrad Cowboys Go America* och *I Hired a Contract Killer*.

Socialpolitk.com Catharina Eriksson

WITHOUT AIR
Regi: Katalin Moldoval
Manus: Katalin Moldovai, Zita Palóczi
Foto: András Táborosi
Musik ansvarig: Thomas Mester
I rollerna: Ágnes Krasznahorkai *Ana*, Tunde Skovran *Éva*, Áron Dimény *Márk*
Speltid: 105 min
Ungern, 2023

Åkersberga filmstudio är en del av riksorganisationen Sveriges förenade filmstudios (SFF) där över 100 filmstudios ingår. Via SFF händer det att vi på egen hand tar in filmer som inte fått premiär i Sverige men som definintivt är sevärda. Vi tar in en till två filmer per år på detta sätt. "Without Air" är den film som valdes 2024.

Filmrecension:
Det här är en riktigt välarbetad film. Läraren gör sitt jobb bra, precis som hon har gjort de senaste åren. Men saker och ting har förändrats i den politiska miljön, och saker som brukade vara okej har förklarats olämpliga.
Läraren tycker att förändringen är bakåtsträvande och står på sig, men förlorar snart stödet från sin omgivning och de som stannar kvar i stödet känner sig pressade på andra sätt. För att förstå filmen är det bra att ha en viss förståelse för de politiska förändringarna i Ungern och Rumänien vid den tiden.
Överlag är det väl utspelat, och vi sympatiserar starkt med läraren i den centrala rollen. Det är också en allmängiltig berättelse som visar ur ett perspektiv hur en auktoritär regim arbetar in sina restriktioner i det samhälle den försöker kontrollera. **IMDB listentoChris**

Ana är en lärare i litteratur som använder olika metoder för att hålla sin klass intresserad av de aktuella ämnena. I slutet av en lektion om Rimbaud rekommenderar hon Agnieszka Hollands film Total Eclipse1 för den som vill fördjupa sig i ämnet. Hon tillägger också att den innehåller kända skådespelare som Leonardo DiCaprio och David Thewlis.
När pappan till den blyga eleven Victor råkar få en glimt av en del av filmens innehåll lämnar han in ett klagomål och säger att materialet är olämpligt för gymnasieelever. Om någon undrar varför skolan ska bry sig om detta klagomål, sägs det att pappan är "inflytelserik". Detta hänvisar inte till ett TikTok-konto utan innebär snarare politiska konsekvenser. Samtidigt söker skolan medel för ett projekt, så situationen kunde inte ha kommit vid en sämre tidpunkt. Fallet eskalerar snabbt och går snart överstyr. Det finns redan spänningar bland lärarna, och en av dem är särskilt bitter på Ana.
Without Air bygger på ett fall som inträffade i Rumänien 2005. Läraren i fråga var närvarande vid visningen på filmfestivalen i Warszawa tillsammans med regissören.

Filmen är svår att hantera eftersom den pekar på problem i skolsystemet. Det faktum att elever och deras föräldrar alltför ofta har blivit kunder som ställer krav på skolan snarare än tvärtom, och lärarnas arbete reduceras till att bry sig om elevernas trivsel snarare än att undervisa. Detta händer ofta i USA, även på universitetsnivå, men samma sak gäller i Sverige.

I det utmanande klimat som är det ungerska filmlandskapet idag är det ett nöje att skåda en så mogen debut. Jag kommer att följa Katalin Moldovai med stort intresse och hoppas att hon kommer att kunna förverkliga ett nytt projekt förr snarare än senare. **IMDB Christer Emanuelsson**

BRÖDERNA ANDERSSON (Dokumentär)
Regi: Johanna Bernhardson
Manus: Johanna Bernhardson
Foto: Johanna Bernhardson, Minka Jakerson
Musik: Sanna Salmenkallio
I rollerna: Kjell Andersson *sig själv,* Leif Andersson *sig själv,* Ronny Andersson *sig själv,* Roy Andersson *sig själv*
Speltid: 85 min
Sverige, 2024

Filmrecension:

Johanna Bernhardson har en intervjuteknik som vid första anblick känns lite som om vem som helst skulle hala upp en kamera för att intervjua sina släktingar. Hon varvar mellan vanlig kamera och mobilen, det får vara lite snett och lite ur fokus ibland, hennes frågor är ibland ledande, och hon går sällan i polemik med sina farbröder och sin far – svarar ”Ja, men så är det faktiskt” när Roy säger att alkohol bara gör allt roligare och trevligare.

Men ganska snabbt blir hennes tillvägagångssätt en styrka, samtalet är så där vanligt som det kan vara när man söker upp en släkting för att få pusselbitar till sitt förflutna. Eller kanske bara för att visa ömhet för den av livet lite tillknöcklade. Och det är just vanligheten som gör att ”Bröderna Andersson” stannar kvar och föder tankar om det egna. Inte minst om mäns ensamhet och oförmåga att ta sig ur den. **SVD Erika Hallhagen**

Relationerna till syskon är ofta de relationer vi har i livet längst. Denna mångfasetterade dokumentär skildrar fyra bröder uppväxta under 1940- och 1950-talet i Göteborg. Fyra syskon vars liv och relationer jag tror många av oss som är uppväxte under mitten av 1900-talet i Sverige kan känna igen sig i. Hur vi växer upp och går åt olika håll, ofta flyttar till andra orter, ibland andra länder – och helt enkelt tappar bort kontakten.

Denna dokumentär är enastående inte bara för att den berättar om något som gäller många. En av dessa bröder är Roy Andersson, en av de internationellt kända svenska filmregissörerna.

Bröderna Andersson skildrar ett möte med och relationerna mellan fyra bröder: Kjell, Leif, Ronny och Roy Andersson. De växte alla upp i under 1940- och 1950-talet i ett arbetarklass-område i Göteborgstrakten. De bodde med sina föräldrar i två rum och kök, föräldrarna sov i det ena rummet och bröderna i det andra.

Fyra bröder växte upp i ett arbetarklasshem i femtiotalets Göteborg. När berättelsen börjar har bröderna inte träffat varandra på tio år. Johanna anar att tiden är på väg att rinna ut och bestämmer sig för att försöka återförena dem innan det är för sent.

Filmen är mycket tankeväckande och säger mycket om samhällsklasser och Sverige under tiden då det så kallade folkhemmet byggdes. Många kan säkert känna igen sin egen familj eller släkt i filmen och hur olika liv bröderna eller syskonen fick.

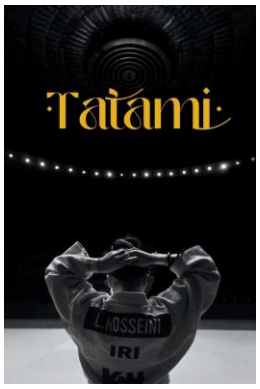
Denna dokumentär låter oss komma mycket närmare Roy Andersson än jag tror att någon annan regissör skulle lyckas med. Regissören, Johanna Bernhardson, är nära släkting till Roy. Hon är dotter till en av hans bröder. Det märks att Roy Andersson är mer bekväm med henne än jag skulle tro att han skulle vara om det var en dokumentär-filmare som inte stod honom nära.

Hur kan livet bli så olika för fyra bröder? Johanna Bernhardson skildrar med värme den relation som ofta är vår längsta i livet – syskonrelationen. Denna film är en av de bästa dokumentärer jag sett på länge. Den berättar både om syskonrelationer i Sverige under en tid då många flyttade från den plats de föddes, en tid då familjesammanhållningen blev lösare inom många svenska familjer och släkten – och samtidigt låter denna dokumentär oss komma närmare Roy Andersson än jag tror en dokumentär om enbart honom skulle komma.

Kulturbloggen Rosmari Södergren

TATAMI
Regi: Zar Amit-Ebahami, Guy Nattiv
Manus: Zar Amir Ebrahimi & Guy Nattiv
Foto: Todd Martin
Musik ansvarig: Jonathan Feurich, Lukas Lindner composer assistant/musician: trumpet
I rollerna: Arienne Mandi *Leila Hosseini,* Zar Amir Ebrahimi *Maryam Ghanbari* Jaime Ray Newman *Stacey Travis*
Speltid: 103 min
Georgien, USA 2023

Filmrecensioner:

Hösten 2022 såg vi Zar Amir Ebrahimi briljera framför kameran i Ali Abbasis lysande och verklighetsbaserade seriemördarthriller Holy Spider om en man som "rensar" Iran från syndiga kvinnor och blir en lokal hjälte. Nu är hon tillbaka – både framför och bakom kameran – med sin regidebut Tatami, som även den kritiserar hennes gamla hemland. Ett land hon har varit i exil ifrån i snart 20 år efter att ha flytt från en fängelsedom och 99 piskrapp. (…)

Tatami är filmat i svartvitt, vilket inte bara förstärker rätt kontra fel-känslan, utan också framhäver skådespelarnas prestationer och tar bort fokuset från de annars rätt så tråkiga miljöerna. En som själv har tränat en hel del kampsport vet att den här typen av lokaler ofta är osmickrande med grön tatami (golvmatta) och bleka väggar. Att få lokalerna att se bra ut i färg hade förmodligen krävt en hel del arbete som denna lågbudgetfilm aldrig skulle ha råd med. Läcker svartvitt och det ser plötsligt rätt påkostat ut.

Spänningen tilltar för varje scen, det känns lite som om Rocky vore en politisk thriller med underdogperspektivet och kampen om upprättelse. Medregissör är Guy Nattiv som också är Oscarsaktuell med medelmåttiga Golda (nominerad för bästa smink). Att paras ihop med Zar Amir Ebrahimi tycks ha varit ett perfekt recept för att ge hans tekniska skicklighet äkta nerv. Detta är inte bara en bra sportfilm, det är en utmärkt spänningsfilm med.

Filmtopp.se Erik Diedrichs

Leila (Arienne Mandi), det iranska judolandslagets stjärna, gör sitt bästa för att stänga ute verkligheten. Ombord på bussen till VM hörs persisk hiphop dunkande ur hörlurarna. Musikvalet är givetvis ingen slump – alla som följt de rättsliga turerna kring rapparen Toomaj Salehi är bekant med genrens regimkritiska sprängkraft.

Leila anländer till Tbilisi, Georgien, med lagkamraterna och tränaren Maryam (spelad av filmens ena regissör, den Parisbaserade, exiliranska Zar Amir Ebrahimi, häromåret belönad med skådespelarpriset i Cannes för ”Holy Spider”). Spänningarna trissas upp när det ser ut som att finalen kan bli mot ockupationsmakten Israel.

Med det blir tävlingsmattan – eller ”tatamin”, som den kallas i budosportsammanhang – till en konfliktyta som sträcker sig bortom tävlingsanläggningen. Coachen blir nedringd, diplomater infiltrerar lokalen och hetsiga samtal övergår i otäcka hot. (…)

Stora delar av filmen utspelas inom lokalens väggar, i inträngda hörn och i eleganta korridorsåkningar. Och givetvis på mattan. Att leverera politisk thrillerspänning hade varit gott nog, men att den ovanpå det levererar så välgjorda judokamper? Alla som sysslat med grepp och kast vet hur svårt det kan vara att uppfatta detaljer på distans. Här görs ett skarpt jobb med att fånga finliret och vändningarna, i ett koreografisk-kinematografiskt samspel som sällan skymtas utanför actiongenren.

Det svartvita fotot i kvadratlikt bildformat gör också sitt för att dramatisera. Tjusigt accentueras mästarens klädkod: det svarta bältet runt den vita dräkten (en kontrast som förstärks med Leilas mörka slöja). I stället för realistisk, plastig gympasalspalett i fullfärg får matcherna en teatral inramning, där Leila och hennes motståndare blir till krigare i koncentrerade ljuskäglor. Allt det övriga förpassas till mörkret därbortom.

Tills mörkret inte längre går att skjuta bort. Utanför mattan finns inga vinnare och förlorare, inga medaljer och applåder. Inte ens en så politiskt arg och rörande film som ”Tatami” kan lösa de djuprotade problem som skildras, men bara regiduons sammansättning – iraniern Zar Amir Ebrahimi, israelen Guy Nattiv – utgör ändå ett lysande exempel på hur bra det kan bli när allting inte behöver vara svart eller vit

DN Sebastian Lindvall

THE LADY IN THE VAN
Regi: Nicolas Hytner
Manus: Alan Bennett
Foto: Andrew Dunn
Musik: George Fenton
I rollerna: Maggie Smith *Miss Sheperd*, Alex Jennings *Alan Benett*, Jim Broadbent *Underwood*
Speltid: 104 min
Storbritannien, 2015

Maggie Smith dog höstens 2024. Vi i Åkersberga Filmstudio vill minnas denna eminenta skådespelerska och som en hyllning till henne visar vi "the Lady in The Van".

Filmrecensioner:

Maggie Smith gör en lysande rolltolkning i den här filmen kanske till och med den bästa hon har gjort. Detta är hennes film rakt igenom trots att det finns andra fina insatser i filmen. Historien är kanske enkel och skulle kunna avfärdas som det här känner vi igen. Men Smith's Miss Shepherd är levande och påtaglig på alla sätt och vis. En mycket sevärd film om utanförskap och vänskap väl värd att se**.**
Omfilmer.se Camilla Käller

Damer och herrar, Maggie Smith Show
Maggie Smith är superstjärnan du sett i ett dussintal biroller men sällan äga en bioduk som i denna brittiska pärla. Hon fullkomligt lyser som en hemlös, småknäpp kvinna i 1970-talets England och prestationen i sig gör filmen klart sevärd.
Åh Maggie Smith, denna Dame av damer. Lätt att avfärda som "enbart" Countess Crowley i "Downton Abbey" eller professor McGonagall i Harry Potter-filmerna - kvinnan har två Oscars och en över 60 år (!) karriär i bagaget. "Lady in the Van" är trots det en av hennes bästa roller och fick en ynka Golden Globe-nominering. Skam!
Desto inte mindre anledning att se filmen, baserad på författaren Alan Bennetts egna upplevelser. Smith spelar titelrollen, en hemlös kvinna med dunkelt förflutet som bor i en husbil. Hon förflyttar sig på en gata i 1970-talets London och blir där under över ett decennium nära vän med Bennett (Alex Jennings), då en kämpande teaterarbetare. (…)

Smith visar här att hon är typen av aktris som får Meryl Streep att likna en såpaskådis. Hon tar vad som kunnat bli en putslustig stereotyp (ni vet, knasig tant som säger vad som faller henne in) och förvandlar henne till en fascinerade människa av kött och blod. Mellan de galna infallen finns här djup smärta och eftertanke. En bakgrundshistoria som kanske inte är helt oförutsägbar men desto mer gripande.

Hon har dock fint stöd av en till största del välbekant brittisk ensemble. Jennings (som bland annat spelade prins Charles i "The Queen") är ett perfekt nedtonat bollplank för Smiths hysterier. Flera andra duktiga aktörer dyker upp och bidrar - faktum är att Hytner skrapat ihop majoriteten av sin ensemble från pjäsen/filmen "The History Boys" för diverse inhopp.

Men i slutändan är det ändå Smiths show. Trots sin avskräckande stirriga blick, väsande tonfall och bortviftande gester så är det omöjligt att inte älska henne. Att en klassiskt tränad skådespelerska av sådan kaliber helt gräver ner sig i en sådan vågad, oattraktiv roll är magnifikt. Att det även här finns ett inspirerande men aldrig övertydligt budskap om att behandla gamla och hemlösa väl är inte heller fel.

Ett starkt bevis på att det ibland enbart krävs stort, mäktigt spel med bitande humor och tragisk svärta för att fånga en publik. Och när man vågar injicera lite fantasi i några drömliknande sekvenser (främst slutet), då är man hemma.
MovieZine Andreas Samuelsson

GREEN BORDER
Regi: Agniezka Holland
Manus: Maciej Pisuk, Gabriela Lazarkiewicz, Agnieszka Holland
Foto: Tomasz Naumiuk
Musik: Frédéric Vercheval
I rollerna: Jalal Altawil *Bashir*, Maja Ostaszewska *Julia*, Behi Djanati Atai *Leila,* Tomasz Wlosok *Jan*
Speltid: 152 min
Polen, Frankrike, Belgien, Tjeckien, Holland 2023

GREEN BORDER

Filmrecensioner:
"Green Border" har inte direkt haft en spikrak väg till framgång. Den har anklagats för att kasta en mörk skugga på militären, "anti-polsk" och till och med jämförts av de mest extrema politikerna med nazistisk propaganda.

Men smutskastningskampanjen och hetsigt avsiktliga bottenbetyg verkar inte helt ha fungerat, då det gav filmen allt mer publicitet och ökade på nyfikenheten hos tittarna. Filmen blev snarare en tittarsuccé i hemlandet, men en del biografer som visade filmen fick ta emot arga protester från invånare som inte ville stötta budskapet.

Ibland är det viktigt att stanna upp och fundera över vad mänsklighet egentligen är, och var den är på väg. Det låter kanske tufft att se en två och en halv timme lång film i svart och vitt (fast ni orkade ju alla att se "Schindler's List"!) om en något så hemskt som en flyktingkris, men jag lovar att det kommer att öppna en del ögon.

Hollands tänkvärda film visar faktiskt ändå att det trots allt finns en strimma av hopp även när det ser nattsvart ut bland skogens alla träd. **MovieZine.se Charlotte Brange**

En ihjälfrusen, naken ung man vid gränsen till Belarus, blev väckarklockan som fick Agnieszka Holland att rikta kameran mot sitt eget land på nytt. Det var hennes vänner som fann kroppen, mitt i deras bästa svamp- och hundskog, har den polska veteranregissören berättat. Ur detta har Holland skapat ett verklighetsnära, starkt politiskt drama i flera akter som följer upp den flyktingkatastrof som ägt rum sedan 2021 i skogarna mellan Polen och Belarus vid ”den gröna gränsen”.

”Green border” börjar i svepande klorofyllgrönt men övergår snabbt i kontrastrikt svartvitt. Ett turkiskt flygplan som snart ska landa i Minsk. En syrisk liten kille, Nur, ber sin sovande stolsgranne om att få byta plats så han kan se ut genom fönstret, se framtiden. Tillsammans med mamma, pappa, farfar och två syskon är han på väg till Sverige. Allt är fixat, tror hans familj. En släkting är redan på plats i det nya landet och har betalat för den här resan, som ska vara så mycket tryggare än att fara över Medelhavet.

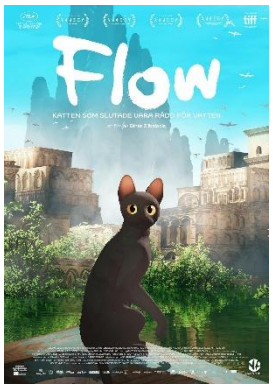
Men Belarus diktator Aleksandr Lukasjenko vill något annat. Han tänker använda den syriska familjen, den ensamstående kvinnliga afghanska läraren som sovit och många andra flyktingar som kanonmat. Hans hybridkrigföring mot grannlandet Polen kräver ständigt nya offer. (…)

Den 75-åriga Holland blev hotad och trakasserad av topparna inom den förra högernationalistiska Lag och rättvisa-regeringen, både när hon gjorde filmen, och när den vann ett fint jurypris på Venedigs filmfestival förra året.
Det känns som ett under att hon faktiskt stod på sig. Men också att hon lyckats förena ett starkt budskap med ett visuellt övertygande formspråk. Flödande, drivet. En mosaik av människoöden där alla får framträda och bli individer. Inte för inte har Holland ett ben i den gamla världens mörka 1900-talshistoria och den andra i den nya.

Hon har växlat mellan tidiga dramer om Förintelsen och senare ”Mr Jones” (om 1930-talets svältkatastrof i Ukraina som framkallades av Stalin) med att regissera avsnitt av amerikanska succéserier som ”The wire”, ”The affair” och ”House of cards”. Mitt i hennes spretiga filmografi finns också den ljuvliga barnskildringen ”Den hemlighetsfulla trädgården”.
I ”Green border” tycks hon förena all den här kompetensen. Ett hjärta som bultar för mänskligheten och för humanismen *och* en kreativ hjärna som fogar samma verklighet och dikt till en estetiskt sammanhållen berättelse som vågar se den mest fasansfulla döden i vitögat. Men också låta ljuset glimta till i det kompakta mörkret. En blivande klassiker.. **DN Helena Lindblad**

FLOW
Regi: Gints Zilbalodis
Manus: Gints Zilbalodis, Matiss Kaza
Animering: Gints Zilbalodis (med open source animeringsprogrammet Blender)
Musik: Gints Zilbalodis Richards Zaljupe
I rollerna: Katt *katt,* Hund *hund,* Kapybara *kameföl,* Lemur *Lemur,* Sekreterarfågel *Sekreterarfågel*
Speltid: 84 min
Lettland, Frankrike, Belgien, 2024

Filmrecensioner:

Det finns en ny animationssheriff i stan. Den 30-åriga letten Gints Zilbalodis har gått från klarhet till klarhet sedan hans ”Flow. Katten som slutade vara rädd för vatten” fick en bejublad premiär i Cannes i våras. En kritikersuccé i Frankrike som nominerats som bästa film inför den Europeiska filmgalan i december och nu tycks på väg mot Oscarsgalan.

Hajpen är inte överdriven. Jag blir golvad efter några få minuter i sällskap med den ljuvliga huvudpersonen, den lilla namnlösa katten, som lever i vad som liknar en postapokalyptisk men samtidigt ett paradisiskt grönskande landskap. Hemmet finns kvar, en ombonad stuga med snickarglädje och sjötomt. Kanske var matte eller husse skulptör, det finns gott om sten- och träkatter på tomten – till och med en i imponerande jättestorlek. Men kattälskaren själv lyser med sin frånvaro. Snart blir man varse att hela mänskligheten är utraderad.

En märklig tsunami, förmodligen inte den första syndafloden i den här världen, dränker plötsligt kattens boning. Hen sjunker och sjunker i vattenvirvlarna men lyckas till sist få nosen över ytan. En herrelös båt kommer flytande som en räddande ark. Men den solitära katten tvingas dela farkosten med andra djur. Ombord finns en lufsig golden retriever, en störig och strakbent sekreterarfågel, en sömnig kapybara (världens största gnagare) och en virrig lemur som likt en skata samlar på skinande föremål.

Det är en minst sagt osorterad samling husdjur och vilda varelser som tvingas fara iväg tillsammans mot ett okänt mål. En resa full av vilda äventyr, drastiska svek, svarta sorger och oväntade allianser.

Zilboladis filmiska universum är sagolikt i ordets alla bemärkelser. ”Flow...” visar att man kan åstadkomma små underverk med datoranimationer. Här finns ett bildspråk som blandar en slags pregnant fotorealism med en intensiv upplevelse av svepande kamerarörelser och drömlika scenerier. En stämningsfullt kolorerad, naturlyrisk meditation över en natur där imposanta ruinstäder och märkliga minnesmärken påminner om en annan tid.

Det finns något befriande i den originella ordlösheten, den förstärker greppet att låta djuren vara just djur. Tillsammans med djurläten skapar det vackert orkestrerade soundtracket (komponerat av regissören tillsammans med slagverkaren Rihads Zalupe) en kontext där de medverkande blir starka och ofta rätt humoristiska personligheter på sina egna villkor.(…)
”Flow. Katten som slutade vara rädd för vatten” är ett litet allkonstverk för alla sinnen med virvlande mörka bråddjup och himmelska höjder. **DN Helena Lindblad**